

Karin Fossum

Wie de wolf vreest

Literaire thriller

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Voor Kari

Een verblindende lichtstraal viel schuin door de bomen.

Hij stond op slag stil. Hij was er niet op voorbereid. Was uit bed opgestaan en had langzaam door het donkere huis gelopen, nog half slapend, naar het stenen stoepje voor de deur. En toen trof de zon hem.

Het licht stak als een priem in zijn ogen. Meteen sloeg hij zijn handen voor zijn gezicht, maar het licht drong verder naar binnen, zocht zich een weg door kraakbeen en beenderen, rechtstreeks naar de duisternis van zijn schedel. Daarbinnen werd alles schitterend wit. Zijn gedachten schoten alle kanten op, verpulverd tot atomen. Hij wilde hard schreeuwen, maar hij schreeuwde nooit, dat was beneden zijn waardigheid. Daarom klemde hij zijn tanden op elkaar en bleef zo stil hij kon op het stoepje staan. Er gebeurde iets. Zijn hoofdhuid spande over zijn schedel, het voelde aan als een groeiende prikkeling. Bevend bleef hij staan, met zijn handen voor zijn hoofd. Hij voelde dat zijn ogen opzij werden getrokken, zijn neusgaten verwijdden zich en werden groot als sleutelgaten. Hij jammerde zacht, probeerde het tegen te gaan, maar kon de enorme krachten niet stoppen. Langzaam werden zijn gelaatstrekken

uitgewist. Wat overbleef was een naakte schedel, overtrokken met witte, doorzichtige huid.

Hij vocht koortsachtig en kreunde even, voelde angstvallig aan zijn gezicht, of het er nog wel was. Zijn neus voelde zacht en akelig aan. Hij trok zijn hand weg. Hij had het weinige dat nog restte vernield, voelde duidelijk dat zijn neus inzakte en als een rotte pruim zijn vorm verloor.

Ineens hield het op. Hij ademde voorzichtig, voelde dat zijn gezicht weer op zijn plaats gleeed. Hij knipperde een paar keer, deed zijn mond open en dicht, maar toen hij weer naar binnen wilde gaan, stak er iets in zijn borst. De scherpe klauwen van een monster dat hij niet kon zien. Hij kromp ineen, sloeg zijn armen om zich heen als afweer tegen de kracht die de huid van zijn borst steeds strakker aantrok. Zijn tepels verdwenen in zijn oksels. De huid op zijn blote bovenlichaam werd dunner, aders puilden uit als bobbelige kabels, pulsevend van zwart bloed. Hij stond bijna dubbelgeklapt en voelde het komen, voelde dat hij het niet meer kon tegenhouden.

Plotseling scheurde hij open, als een trol die zich in de zon waagde. Zijn ingewanden en darmen gutsten naar buiten. Hij probeerde alles

op zijn plaats te houden, wist de randen van de wond vast te pakken en ze naar elkaar toe te trekken, maar het sijpelde en stroomde tussen zijn vingers door en bleef als slachtafval voor zijn voeten liggen. Zijn hart sloeg nog, gevangen achter zijn ribben, panische, hamerende slagen. Lange tijd bleef hij zo staan, dubbelgevouwen en hikkend. Zijn buikholte was leeg. Hij opende één oog en wierp een angstige blik naar beneden. Het stroomde niet meer. Onhandig begon hij de inhoud op te rapen. Propte alles op goed geluk naar binnen, terwijl hij met zijn andere hand de huid vasthield, zodat het niet meteen weer naar buiten zou glijden. Niets kwam op de juiste plaats terecht, het pulde op de wonderlijkste plaatsen uit, maar als hij de wond zou kunnen laten dichtgroeien, zou niemand het zien. Hij wist dat hij anders was dan anderen, maar dat was aan de buitenkant niet zichtbaar. Terwijl hij de huid met zijn linkerhand goed vasthield, propte hij met zijn rechterhand alles naar binnen. Ten slotte zat het meeste er weer in. Er lag alleen nog wat bloed op de steen. Hij drukte de wond stevig dicht en voelde dat het aan elkaar begon te groeien. Hij ademde voorzichtig, zodat het niet weer zou openscheuren. Nog steeds

stond hij stokstijf op het stoepje. Nog steeds scheen de zon met haar witte straal door het bos, scherp als een zwaard. Maar hij was weer heel. Het was gewoon allemaal veel te snel gegaan. Hij had niet zo ondoordacht rechtstreeks uit bed de zon in moeten stappen. Hij bevond zich altijd in een andere ruimte en bekeek de wereld door een donkere waas die de scherpte van het licht en de geluiden erbuiten wegnam. Door middel van diepe concentratie hield hij die waas op zijn plaats. Dat was hij nu vergeten. Was zonder voorbehoud de nieuwe dag ingelopen, als een kind.

Het kwam hem voor dat de straf onredelijk zwaar was. Want toen hij op de halfvergane matras lag te slapen, had hij iets gedroomd waardoor hij plotseling was opgestaan en zonder op te letten naar buiten was gehold. Hij sloot zijn ogen en riep een paar van de beelden op. Hij zag zijn moeder, onderaan de trap. Uit haar mond pompte rood, warm bloed. Dik en rond in haar witte jasshort met grote bloemen deed ze denken aan een omgevallen kan waar besensap uitstroomde. Hij herinnerde zich haar stem. Altijd gevolgd door een donkere fluittoon. Langzaam ging hij het huis weer binnen.

Dit is het verhaal van Errki.

Het begon zo: 's Nachts om drie uur verliet hij het asiel. Wij noemen het geen asiel, Errki, en ook al heb je het recht om het in je eigen leefwereld te noemen hoe je wilt, je zou op zijn minst rekening moeten houden met anderen en iets anders moeten zeggen. Dat heet vriendelijkheid. Of tact, zo je wilt. Heb je daar wel eens van gehoord?

Ze was godsamme zo welbespraakt dat de woorden als olie uit haar leken te stromen. Na de woorden kwam haar geluid, een schrill elektrisch orgel.

Het heet Het Baken, zei hij en hij glimlachte als een boer met kiespijn. Wij van Het Baken, één grote familie. De telefoon gaat, goedemiddag, met Het Baken! Kan iemand de post voor Het Baken ophalen?

Precies. Het is gewoon een kwestie van wenen. Iedereen moet zich hier een beetje aanpassen.

Ik niet, antwoordde hij narrig. Ik ben gedwongen opgenomen, op paragraaf vijf. Een gevaar voor mezelf en mogelijk ook voor anderen.

Hij boog zich voorover en fluisterde iets in

haar oor.

Dankzij mijn shit zit jij in schaal zevenentwintig.

De nachtzuster rilde. Op dit tijdstip van de dag voelde ze zich altijd het zwakst. Dit niemandsland tussen nacht en ochtend, een grauwe leegte waarin de vogels zich stilhielden en je er nooit zeker van was of ze ooit weer zouden gaan zingen. Waarin van alles gebeurd kon zijn wat zij nog niet wist. Ze kromp ineem, plotse-ling moe. Was niet bij machte zijn pijn te zien, zich te herinneren wie hij was. Dat hij aan haar hoede was toevertrouwd. Ze vond hem alleen maar afstotelijk, zelfingenomen en lelijk.

Dat weet ik wel, siste ze. Maar je bent hier toch al vier maanden en voor zover ik kan zien vind je dat prima.

Ze zei het met een mond zo spits als de snavel van een kip. Het orgel trok een schel akkoord.

Na die woorden was hij ervandoor gegaan. Het was een fluitje van een cent. De nacht was warm en het raam stond op een vijftien centimeter brede kier. Weliswaar met een stalen rail in de sponning vastgezet, maar dat probleem loste hij op door de gehele rail te demonteren. Hij gebruikte de gesp van zijn riem.

De schroeven gleden gemakkelijk uit het vermolmde houtwerk van het meer dan honderd jaar oude gebouw. Hij had een kamer op de begane grond. Sprong licht als een veertje uit het raam en landde op het gazon.

Hij ging niet via het parkeerterrein, maar liep het bos in naar het vennetje dat ze de Bron noemden. Het maakte niet uit waar hij liep. Als hij maar niet langer op Het Bakken hoefde te zijn.

Het vennetje was mooi. Lag daar preten-tieloos, zonder een rimpeling. Rustte in het landschap, open en stil. Joeg hem niet weg, lokte hem niet erin. *Het raakte hem niet aan. Het was er alleen maar.* Het asiel lag op een steenworp afstand, maar door de bomen aan het oog onttrokken. Nestor vroeg hem even te blijven staan en dat deed hij. Hij staaarde in het zwarte ven. Ineens moest hij aan Tormod denken, die hier drijvend was aangetroffen, met zijn gezicht omlaag, zoals gewoonlijk had hij zijn rubberhandschoenen aan en zijn blonde haar deinde in het groenzwarte water. Hij had er niet fraai uitgezien, maar dat had hij nooit gedaan. Hij was dik en traag en had vale ogen, bovendien was hij dom. Een nare papzak die zich altijd

verontschuldigde, bang om hen te besmetten, om teveel te zijn, bang dat iemand zijn slechte adem zou ruiken. Nu was de stakker bij God. Misschien dobberde hij rond op een wolk, eindelijk bevrijd van die klamme handschoenen. Misschien zag hij zijn moeder weer, misschien deinde zij op de wolk ernaast. Hij had van zijn moeder gehouden. Bij de gedachte aan Tormods onrustige ogen met de lichte wimpers slikte hij moeizaam. Hij schudde even geïrriteerd met zijn magere lichaam en liep verder het bos in.

De donkere gedaante was goed zichtbaar tussen al het lichte groen, maar niemand zag hem. De anderen sliepen. Iemand anders had Tormods plaats ingenomen. Na zijn zelfmoord werd hij teruggebracht tot het praktische verschijnsel waar ze veel meer behoefte aan hadden: een vrij bed. Werkelijk een verbazingwekkende metamorfose, dacht hij. Tormod was Tormod niet meer, hij was een vrij bed. En zelf zou hij ook een vrij bed worden, met strakgetrokken lakens. Hij luisterde naar de stem en knikte licht. Daarna liep hij op zijn slingerende manier verder het dichte bos in. Toen de nachtzuster eindelijk om de hoek van zijn kamer keek, was hij al twee uur onderweg. Ze